

## TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη



ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΜΑΡΙΑ ΚΑΤΣΟΥΝΑΚΗ

## Ο πόλεμος των POS

Θιμάστε το παλιό ανέκδοτο με εκείνους που αγοράζουν δύο πλυντήρια για να τοποθετήσουν πάνω τους μια σκάφη; Ετσι και με τα μηχανήματα POS. Εσπευσαν να τα προμηθευτούν όσοι είναι υποχρεωμένοι (ογδόντα πέντε κλάδους ορίζει η σχετική υπουργική απόφαση), έστω και στο παρά πέντε, καθώς η προθεσμία έληγε στις 27 Ιουλίου. Τα εγκατεστημένα POS υπολογίζεται να φθάσουν τις 500.000 μέσα στο 2017.

Στην πράξη, όμως: «Περιορισμένη είναι η χρήση των τερματικών για συναλλαγές με πιστωτικές ή χρεωστικές κάρτες από τη συντριπτική πλειονότητα των επαγγελματιών» («Κ»

28/7). Σύμφωνα με το ρεπορτάζ, λοιπόν, τα στοιχεία από τις τράπεζες δείχνουν ότι «μόλις ένας στους είκοσι δικηγόρους και ένας στους τέσσερις γιατρούς, από αυτούς που εγκατέστησαν τερματικά το τελευταίο τρίμηνο, πραγματοποίησαν έστω μία συναλλαγή το συγκεκριμένο διάστημα». Μεγάλος αριθμός επαγγελματιών, «από τις κατηγορίες στις οποίες εντοπίζεται υψηλή φοροδιαφυγή, τοποθέτησε POS προκειμένου να είναι σύννομος και να αποφύγει το πρόστιμο και όχι γιατί έχει διάθεση να το χρησιμοποιήσει».

Κάπως σαν τα δύο πλυντήρια, δηλαδή. Αγοράζονται για να εκσυγχρονιστεί το νοικοκυριό, αλλά η σκάφη παραμένει πιο βολική λύση. Τα POS είναι ένας πόλεμος που μαίνεται.

Αφού δαιμονοποιήθηκαν, αναλύθηκε διεξοδικά ποιοι κερδίζουν από την τοποθέτησή τους και ποιοι χάνουν, γεννήθηκαν και νέα αντάρτικα από όσους (κυρίως) επιθυμούν να φοροδιαφεύγουν, οι περισσότεροι υποχώρησαν στο τέλος, υπό την απειλή του προστίμου, και αναγκάζονται να τα αποκτήσουν. Ομως μόλις νομίζει κανείς ότι κλείνει ένα πεδίο παραβατικότητας, πριν η ανακούφιση κάνει την εμφάνισή της στο προσκήνιο, ανοίγει το επόμενο ρήγμα: χαμηλά τα ποσοστά χρήσης από επαγγελματικές ομάδες (εντελώς) απρόθυμες να κόβουν αποδείξεις. Δεν αποκλείεται δε να παρατηρείται και το εξής παράδοξο: γιατροί, δικηγόροι, υδραυλικοί, οδηγοί ταξί κ.ο.κ., να απαιτούν να πληρώνουν με POS όταν πηγαίνουν

σε ένα εστιατόριο, για παράδειγμα, αλλά οι ίδιοι να θεωρούν εντελώς άδικο να το χρησιμοποιούν στις δικές τους επαγγελματικές συναλλαγές. Συμπέρασμα: Τα μέτρα οφείλουν να εφαρμόζονται, αρκεί να μη μας συμπεριλαμβάνουν! Φροντίζει και η κυβέρνηση με την υπερφορολόγηση να επιτίθεται στις εστίες νομιμότητας, όσες έχουν απομείνει στη χώρα, τροφοδοτώντας με επιχειρήματα την παραβατικότητα, αλλά ο πόλεμος στα POS είναι δομικός, συνυφασμένος με τον ελληνικό αντισυστημιστικό, την κοινωνική υποκρισία και τη λατρεία των εξαιρέσεων. Ολοι κατακρίνουν δημόσια την αρπαχτή, αλλά πόσοι αντιστέκονται στις ιδιωτικές περιπτώσεις;

ΑΥΓΗ Καρτερός Θανάσης

## Το τέλος της υστερίας

Με την «κοινή» εμφάνιση του Τσίπρα και του Μπακογιάννη στη Λαμία, το απαγορευτικό του Κυριάκου, τη σχεδόν ταυτόχρονη συνέντευξη του στον ΣΚΑΪ, όπου για άλλη μια φορά μας έπρηξε με τον ψεύτη, κατάλαβαν όλοι -έτσι θέλω να νομίζω τουλάχιστον- πόσο μεγάλο ατύχημα για το κόμμα του, τη χώρα, και τον καθένα που του κόβει λίγο, είναι ο Μπρσοτάκης. Και τι ανοησία διέπραξαν εκείνοι που εν χορδαίς και οργάνοις τον ανέδειξαν αρχηγό της Ν.Δ., εν αναμονή πρωθυπουργό, και εν ενεργεία αυτοργό του πολιτικού κλίματος.

Γιατί είναι δηλητήριο ο άνθρωπος. Για την εικόνα της χώρας στο εξωτερικό σε μια στιγμή που αυτή είναι κρίσιμο μέγεθος. Για τη γεύση της αντιπαράθεσης στο εσωτερικό σε μια στιγμή που αυτή έχει κρίσιμη σημασία στην προσπάθεια να μη μας σερβίρουν -πάλι- ως δείπνο. Για την οσμή που αναδίνει το αύριο σε μια στιγμή που εκατομμύρια Έλληνες υποκλίνονται στο στερεότυπο ότι η πολιτική γενικώς βρομάει. Για καθετί, εν πάση περιπτώσει, που έχει κάποια σημασία και παίζει κάποιο ρόλο στη διαδρομή της εξόδου από τον λαβύρινθο.

Μπορεί μπροστά σε όσα έχει διαπράξει να φαίνεται ασήμαντο το ότι απαγόρευσε στα στελέχη του να συμφύρονται με τον Τσίπρα στις «φιέστες». Ασήμαντο ή όχι, όμως, δείχνει πολύ χαρακτηριστικά ότι «τα έχει παίξει» τελείως. Και από τη θεσμική αυτή αγένεια - μην τολμήσετε να σφίξετε το χέρι του πρωθυπουργού!- μέχρι τη μετατροπή σε εργαλείο ανωμαλίας της Δικαιοσύνης, της ασφάλειας, του κάθε εκβιασμού των δανειστών, των βαρόνων, των απατεώνων, των επίορκων, των παρακρατικών με τα λευκά κολάρα, δεν υπάρχει, αν το καλοσκεφτείτε, και τόσο μεγάλη απόσταση.

Προφανώς, η υστερία που τον οδήγησε ακόμα και στα γενέθλια του πρωθυπουργού να τον βρῖσει δεν είναι θέμα μόνο πολιτικό. Είναι και ψυχολογικό. Δεν του βγαίνει η παρένθεση. Δεν του κάθεται η έξωση του «σφετεριστή» από το Μαξίμου. Δεν ακούει τον ήχο της νίκης από τα κρουστά της συκοφαντίας. Δεν γκρεμίζουν αρκετά, παρά τις φιλότιμες προσπάθειες, οι μπουλντόζες των ΜΜΕ «του». Και έπειτα από τόσα δεν, ήρθε η έξοδος στις αγορές. Και η πιθανότητα να μας βγάλει το αριστερό σινάφι από την κρίση που δημιούργησε το δικό του σινάφι. Εφιάλης! Και υστερία της υστερίας!

Η Ιστορία, όμως, δεν ανέχεται πολλή υστερία. Και στη Λαμία φάνηκε ότι έχει σφυγμό η Δεξιά που δεν θέλει να έχει σχέση με τη χυδαιότητα και τις ακρότητες. Αντίπαλοι, αλλά να έχουμε και μια καλημέρα, αν με εννοείτε. Κι αυτή η Δεξιά, λέω, θα πει αργά ή γρήγορα την καληνύχτα της στην υστερία...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Γιώργος Σταματόπουλος

## Για την υστερία των αντιπολιτευόμενων

Εχει τελικά γούστο η κυβέρνηση να κοκορεύεται ότι όπου να 'ναι βγαίνει στις αγορές, να αγωνιά για μια καλή έκθεση από τους οίκους αξιολόγησης και άλλα φαιδρά, που ούτε καν μπορούσε να διανοηθεί προτού ο ΣΥΡΙΖΑ καταλάβει την εξουσία με τη («θεμιτή») συνεργασία των Ανεξάρτητων Ελλήνων (ακροδεξιάς κοπής κόμμα).

Διαχειρίζεται δηλαδή ό,τι απεχθανόταν ως πριν από δυο-τρία χρόνια και έχει εγκλιματιστεί πλήρως με αυτήν την «υποχρέωση» απέναντι στους δανειστές αλλά και προς τον ελληνικό λαό. Θεωρεί δηλαδή επιτυχία ό,τι θα ήταν αυτονόητο για μια κυβέρνηση του «αντίπαλου» στρατόπεδου -και είναι βέβαιο ότι μια τέτοια κυβέρνηση δεν θα είχε τόσο στενή επιτήρηση...

Εχει βέβαια να αντιμετωπίσει, πέρα από την αδεξιότητα που επιδεικνύουν τα περισσότερα στελέχη της, τη φιλελεύθερη υστερία (έχουν πραγματικά λυσοσάξει όσοι ομνύουν σ' αυτό το οικονομικό μοντέλο), που έχει καταντήσει θρησκευτικός φανατισμός, αλλά και την έντονη «αριστερή» κριτική (ιδεολογική απογοήτευση, ματαιωμένοι αγώνες χρόνων, συμπάλασμα του ηθικού πλεονεκτήματος κ.ά.)• βάλλεται δηλαδή πανταχόθεν και δεν ξέρει πού πατά και πού πηγαίνει. Με δεδομένο ότι έχει αποκοπεί από την κοινωνία, καταγίνεται με το πώς θα διατηρηθεί στην εξουσία, προσπαθώντας απελπισμένα να πείσει ότι υπάρχει ο μέγας κίνδυνος να επιστρέψουν οι εφιάλτες του παρελθόντος (κυρίως η επάρατη Δεξιά). Δεν φαίνεται να αρκεί τούτη η σπουδή για πειθώ -οι περισσότεροι έχουν απομακρυνθεί από τη σφαίρα επιρροής της και δυστυχώς προτιμάνε σκοταδιστικές και ολοκληρωτικές επιλογές. Ποιος ευθύνεται γι' αυτό είναι αλλουνού παπά ευαγγέλιο -ας πρόσεχαν, ας προσέχαμε όλοι...

Είναι πασιφανές ότι δεν υπάρχει πολιτική αντιπαράθεση παρά μόνο μια εξοντωτική προσπάθεια να ξεκαθαριστούν λογαριασμοί μεταξύ των παλαιών και των νέων τζακιών. Πραγματικά μετέρχονται κάθε μέσο και οι δύο πλευρές αδιαφορώντας εάν γίνονται περίγελως σε σκεπτόμενους πολίτες (όσοι υπάρχουν ακόμη...).

Βλέπουμε ότι η δημιουργική σάτιρα προέρχεται μόνο από «αριστερά», απλούστατα γιατί η δεξιά είναι γεμάτη μίσος και (μνψοι)κακία -και ως γνωστόν σε τέτοιους τόπους δεν ευδοκίμει ούτε η σάτιρα ούτε το χιούμορ• απαιτείται ένας ελάχιστος ανθρωπισμός και μια «υπόκλιση» στον νικητή αντίπαλο. Όσοι βγάζουν φλύκταινες παρακολουθώντας τα έργα και τις ημέρες τούτης της κυβέρνησης έχουν επιδοθεί σε μια άνευ προηγουμένου σταυροφορία εναντίον όσων τη στελεχώνουν, αλλά αυτή η εμμονή τους οδηγεί σε απίσχναση την οποία δίκαιη κριτική μπορούν να ασκήσουν• ακόμη και εγγράμματοι και σοβαροί, κατά τα άλλα, φιλελεύθεροι διολισθαίνουν σ' αυτή τη «σταυροφορικότητα» και καταντάνε άσφαιροι, αλυσιτελείς. Η κυβέρνηση μπορεί να είναι ό,τι είναι (άτολμη, δουλική, αναποτελεσματική κ.ά.) αλλά και η αντιπολίτευση; Αυτή κι αν είναι -τέτοιο μίσος σπάνια εμφανίζεται στην «αρένα» της πολιτικής σκηνής. Αναυδοι παρακολουθούμε την υποβάθμιση του πολιτικού διαλόγου και τη μειριότητα όσων τον «διεξάγουν»• έρχονται στιγμές που λες ότι όλα έχουν τελειώσει και ότι τίποτε δεν μπορεί να αντιστρέψει αυτό το νοσηρό και επώδυνο για πολλούς κλίμα, εξ ου και η αδιαφορία πολλών πολιτών και η τάση απομονωτισμού τους. Είναι έτσι; Ελπίζουμε πως όχι...